

HUMAN PRESENCE

Een kijkje achter de schermen

**“Een sekswerker
is niet alleen
maar seks.”**

een interview met
Isa & Lotte

**Een lofzang
voor het
ISK**
door Elsbeth
& Vera

**Het ontstaan van
avondvrienden**
met Manouk Hooimeijer

**Een poëtische
sneak peek**
van Rosa van Zonneveld

09-05-22

Inhoud

- 4 Een lofzang voor het ISK
- 6 Avondvrienden
- 10 “Een sekswerker is niet alleen maar seks.”
- 14 Een Poetische sneak peek

Een lofzang voor het ISK

Elsbeth Endeman
& Vera Wielhouwer

Derdejaars Vera Wielhouwer en Elsbeth Endeman volgen de bouwsteen Onderwijs. Tijdens deze bouwsteen lopen zij stage bij het Almere College in Kampen, op de locatie Veenmos. Deze locatie heeft enkel internationale schakelklassen. Een schooltype voor leerlingen die nog niet toe zijn aan het reguliere voortgezet onderwijs in Nederland, omdat ze de Nederlandse taal nog onvoldoende beheersen. De meeste leerlingen zijn alleenstaande minderjarige nieuwkomers.

We lopen drie dagen in de week rond op het ISK. Inmiddels zijn we vijf weken bezig en hebben we er nog drie te gaan. We geven daar dramalessen en maken een afscheidsvoorstelling voor de uitstromende klas. Daarnaast zijn we ondersteunend tijdens het vak KNS (Kennis van de Nederlandse Samenleving).

De eerste stageweek op het ISK liepen wij verwonderd rond. 'Welkom mevrouw, hoe gaat het?' hoorden we van alle kanten. Er heerst een hartelijke sfeer binnen de kleine school die voorheen een basisschool was. Tijdens de dramalessen wordt er veel gelachen en hard geapplaudiseerd. Ook wanneer wij vanuit een voorbeeldfunctie zelf de vloer op gaan. Voor deze doelgroep is het belangrijk dat er veel voorbeelden worden gegeven; zowel in het spel als in de taal en het contact met elkaar.

De leerlingen zijn ontzettend leergierig en als docent zie je per dag de ontwikkeling. Er worden

veel vragen gesteld, ze helpen elkaar onderling met vertalen en Google is hun grote vriend. Deze instelling is helemaal bewonderenswaardig als je kijkt naar de privésituatie van de leerlingen. Het komt namelijk ook wel eens voor dat de klas plots een stuk kleiner is of iemand een dag niet lekker in zijn vel zit. Gelukkig is er op het ISK veel begrip en ruimte.

Tijdens de lessen NT2, wiskunde, beeldende vorming, Engels, geschiedenis etc. is plezier het hoofddoel. Het is belangrijk dat de leerlingen een fijne dag hebben gehad en een positief beeld ontwikkelen van het onderwijs en zichzelf.

We leerden tijdens drama al snel dat een uitleg het beste gaat door voordoen en bewegen. Zo was het woord 'kring' de leerlingen niet bekend, maar het vormen van een cirkel lukte heel snel.

Tijdens onze dramalessen oefenen we situaties uit het dagelijks leven: een broodje bestellen in een restaurant, iets kopen in een winkel, een bezoekje aan de dokter. Ervaringen die leerlingen direct kunnen toepassen in hun dagelijks leven.

We zouden bijna geen zin hebben in de meivakantie. Gelukkig mogen we daarna nog een aantal weken van ze leren.

Een reisgedicht uit Nomad
door Maud van den Esschert

Goedemiddag groene strand,
West-Terschelling is je thuishaven
Waar het bos je warm omringt
Is een slotgracht ooit gegraven
De wind hier heeft haar eigen stem
Je kan haar horen zingen
Vaak in woeste sterke vlagen
Bij het beeld van drenkelingen
Dus of West je begin is
of je eindstation
Haar Brandaris lacht je spals
toe
Op elk punt aan de horizon
@maakerkunstvan

Avondvrienden

Manouk Hooimeijer

Vorig jaar in Studio 2 Human Presence, de studio waarin we bestaande stukken moesten bewerken, moesten we een boek kiezen van de boekentafel in de mediatheek. Een boekentafel die was samengesteld door Caroline Barmantlo, één van onze docenten.

Na even te hebben rondgekeken pakte ik een boek op met de titel *Nachtgasten*, De methode geschreven door Yorick Zwart, Niels Croiset en Koen Wouterse.

Deze drie vrienden ontwikkelden in 2009 een nieuwe vorm van improvisatietheater waar het publiek meer weet over het te spelen verhaal en de personages dan de acteurs. Uiteindelijk heeft hun voorstelling *Nachtgasten* zeven jaar gespeeld en getourd en hebben zo'n 700 acteurs/actrices meegedaan. *Nachtgasten* was een enorme theaterhit en bijna iedereen binnen het 'theaterlandschap' is wel bekend met de methode.

In het boek *Nachtgasten* doen Yorick, Niels en Koen verslag van het ontstaan van het idee, de missie en de methode. Zelf kende ik, vorig jaar, de methode alleen bij naam. Hoe het werkte en wat het precies was, wist ik niet. De naam had ik al wel vaak horen vallen en ik was dus erg nieuwsgierig naar wat de methode precies inhield.

Even een iets gedetailleerde uitleg over wat *Nachtgasten* precies inhoudt: Er is een algemeen verhaal, dat is voor alle acteurs hetzelfde en ook het uitgangspunt voor het spel. Daarbij heeft elke acteur ook nog een

persoonlijk verhaal met een aantal geheimen. Deze geheimen weten de acteurs niet van elkaar. Dit kunnen geheimen zijn als: 'je bent zwanger van de man met wie je vreemd gaat', 'je hebt geld achtergehouden voor je familie', enzovoort. Zoals je kunt lezen kunnen die geheimen best intens zijn. Het algemene verhaal en de geheimen horen de acteurs op de dag van de voorstelling zelf. Ze worden voorafgaand aan de voorstelling voorgelezen. Het publiek is hierbij en hoort dus ook alle geheimen terwijl de acteurs alleen die van zichzelf weten. Het publiek heeft dus meer kennis. Aan de hand van deze informatie volgt er een improvisatie.

Een paar weken na het lezen van het boek organiseerde ik de eerste versie van *Avondvrienden* (volgens de methode van *Nachtgasten* maar dan net een heel klein beetje anders) met mijn klasgenoten. Ik gebruikte een verhaal uit het boek en vroeg aan mijn klas of er mensen mee wilden spelen. Hier was gelukkig genoeg animo voor en op 11 November 2020 werd het verhaal 'Het onsterfelijkheidscomité' (geschreven door Yorick Zwart) gespeeld in de Theaterzaal van school. Er kwamen klasgenoten en ouderejaars kijken en het was een onwijs leuke avond! Zelf was ik, na het lezen van het boek en deze avond, ontzettend enthousiast geworden over de methode en over het regisseren. Zelf stond ik namelijk in contact met acteurs (voorafgaand en tijdens de voorstelling), presenteerde ik het verhaal en de geheimen en deed ik de techniek. Dit smaakte naar meer. Ik was benieuwd of het me zelf ook zou lukken een verhaal te schrijven en ik besloot

nog een Avondvrienden te organiseren. Dit keer met een zelfgeschreven verhaal. Dit vond ik onwijs spannend. De eerste keer kon ik alles overnemen uit het boek en was dat de basis. Nu ging ik dat zelf doen. Familiehôtel El Royale speelde op 12 mei 2021, weer met mijn klasgenoten. Ondanks dat het weer een hele mooie avond was en mijn klasgenoten (weer!) onwijs goed gespeeld hadden, had ik het schrijven nog best lastig gevonden. Ik had moeite met de dosering van de geheimen en met onderlinge relaties die bekend moesten zijn. Ruimte voor verbetering dus. Na deze tweede versie kreeg ik steeds vaker de vraag of ouderejaars ook eens mee mochten doen. Dit vond ik doodeng. Voor mijn gevoel zat ik net op school en ik keek (toen nog) best wel tegen de ouderejaars op. Lichtelijk overrompeld door het enthousiasme van zowel mijn klasgenoten als van een aantal ouderejaars speelden we na de tweede Avondvrienden de derde en vierde op één avond net voor de zomervakantie. Deze versies waren verticaal met studenten uit bijna alle jaarlagen.

Vanaf dat moment is Avondvrienden ontzettend gaan groeien. Ondertussen spelen we bijna Avondvrienden 10.0, hebben zo'n dertig studenten meegespeeld, schrijf ik (momenteel) zelf alle verhalen, is er Instagram (@avondvrienden) en worden er registraties/trailers/posters gemaakt.

Dat dit best wel groot is geworden binnen, en nu langzaamaan ook buiten, de opleiding had ik nooit verwacht. Laatst speelde Avondvrienden 9.0 waarbij ook mensen van buiten ArtEZ kwamen kijken. Hiervoor kon dat nooit i.v.m. corona, dus het was echt overweldigend om de hele Theaterzaal vol te zien zitten met klasgenoten, eerste- en ouderejaars, vrienden van spelers, studenten van andere docenttheateropleidingen en anderen. Toen ik meer dan een jaar geleden het Nachtgasten-boek oppakte had ik dat nooit gedacht.

Daarbij had ik het ook zeker niet alleen kunnen doen. Elke Avondvrienden spelen er studenten mee van ArtEZ Zwolle Docent Theater die het, elke keer weer, fantastisch doen. Daarbij zijn er mensen die foto's maken, de voorstellingen filmen waardoor we ze met z'n allen weer terug kunnen

kijken en mensen die me helpen op de avond zelf met het decor en de techniek. Ook heb ik een poos terug een videogesprek gehad met Yorick Zwart die me enorm veel goeie tips heeft gegeven over het schrijven van verhalen en het verzinnen van geheimen.

Al met al is dit een project waar ik ontzettend veel van leer en elke keer volop van geniet. Het is iets waarin ik elke Avondvrienden weer iets nieuws kan uitproberen en verhalen kan laten vertellen door getalenteerde spelers. Het mooiste moment vind ik altijd net na afloop van een voorstelling. Als het applaus heeft geklonken en iedereen de vloer oploopt om de spelers te knuffelen. Dat is het moment dat de gesprekken beginnen. Je komt erachter wat werkte, wat mooie en ontroerende momenten waren en wat anders of beter kan. Het is bijzonder dit (nu nog) binnen de muren van school te kunnen ontwikkelen samen met hele fijne lieve mensen.

Dus als je dit leest, en je hebt op een of andere manier een steentje bijgedragen aan een van de negen Avondvrienden: dankjewel!

“Toen ik meer dan een jaar geleden het Nachtgasten-boek oppakte had ik dat nooit gedacht.”

“Een sekswerker is niet alleen maar seks.”

Een interview met
Lotte Niesert en
Isa Cocco
door Lela Kwakernaak

Een van de oudste beroepen die er bestaan en nog steeds hangt er een enorm taboe omheen: sekswerk. Dat taboe proberen steeds meer makers de wereld uit te helpen, zo ook Lotte Niesert. Samen met haar speler Isa Cocco heeft zij een biografische voorstelling gemaakt over een sekswerker. Een ijzersterke voorstelling waarin we een kijkje krijgen in het leven van een vrouw met een baan die niet geaccepteerd wordt. Ik heb Lotte en Isa geïnterviewd om meer te weten te komen over waarom het belangrijk is dat deze voorstelling gemaakt werd.

Zou je me kort kunnen vertellen waar de voorstelling over ging?

Lotte: ‘De voorstelling ging over een sekswerker die ik persoonlijk ken. Op haar is het personage gebaseerd. En ik zag een verband tussen de gesprekken die je voert als lid van de regenboogbrigade en de gesprekken die je voert als sekswerker, over je seksualiteit en je werk. Toen hebben we twee van die gesprekken vormgegeven. Een met de beste vriendin, waarin ook een humoristische laag zat, en een met de schoonmoeder waarin de aap uit de mouw kwam over hoe er in de maatschappij tegen sekswerk aangekeken wordt.’

Isa: ‘En de laatste monoloog was meer tegen haarzelf toch?’

Lotte: ‘Ja, de eindmonoloog is geïnspireerd op de eindmonoloog van Drie Zusters van Eline Arbo, waarin ze de vierde wand doorbrak om te zorgen dat het publiek zich aangesproken voelde en met een gedachte de zaal uit liep.’

Waarom heb je voor dit onderwerp gekozen?

Lotte: ‘Omdat ik voor de studio begon er al van gehoord had, biografisch theater. En dan gaan mijn maaktandwieltjes gewoon al draaien. Ik heb er dan in één zin over gehoord en dan begint mijn denken, dit kan ik ook niet uitzetten. Ik ben gaan nadenken over personen, ik dacht iemand die ik persoonlijk ken is het makkelijkst. Dan heb ik namelijk een persoonlijke verbinding met het onderwerp, een verwantschapssleutel, zoals Paul het zou noemen. Maar wie dan? Ik heb negentien jaar in relatief dezelfde omgeving geleefd en iedereen die ik ken voelde te gewoontjes. De verhalen die ik ken, ken ik van binnen en buiten. Met de helft van die verhalen ben ik zelf verweven, dus dan wordt het autobiografisch. Het voelde allemaal niet spannend genoeg om theater over te maken vanuit mijn perspectief. Maar bij een nieuwe opleiding hoort ook een nieuwe stad. Dat betekent ook heel veel nieuwe mensen leren kennen, zo ook Lolita. Haar verhaal leek zo niet op de verhalen die ik al kende. Ik ken nog niemand zoals zij, of beter gezegd ik kende haar werk nog niet.’

Wat was de maatschappelijke noodzaak voor deze voorstelling?

Lotte: ‘Zo, heb je even de tijd of? Toch Ies?’

Isa: ‘Ja hahaha.’

Lotte: ‘We wilden het doormiddel van dit verhaal hebben over het seksualiseren van de vrouw. En dat zelfs een sekswerker niet alleen maar seks is. Wij wilden laten zien wat er buiten de slaapkamer gebeurt. Nu is alles rondom feminisme vrij actueel en zal dat ook wel even zo blijven. We waren dan ook één of twee weken bezig en toen kwam de aflevering van BOOS over de The Voice. En toen hebben we een moment getwijfeld what the fuck we ermee gaan doen. Hoe we het gingen invullen maar we hebben er eigenlijk alleen maar meer drive uit gehaald. Toen kwam er bij ons wrijving, namelijk, toen werd het voor ons spannend. Daar zijn we keihard doorheen gegaan.’

Waarom vonden jullie het spannend?

Lotte: ‘Ik vond het als regisseur spannend omdat Isa comfortabel moest zijn en blijven.’

Isa: ‘Ik vond het ook spannend omdat er dingen zijn voorgevallen privé waardoor de veiligheid een beetje troebel werd, gecombineerd met de aflevering van BOOS. Wat super spannend was voor iedereen, vooral elke jonge artiest die dit ziet. Wij die deze sector net in stappen. En dat je dan zo’n mooi verhaal wil vertellen maar de angst hebt dat mensen er misbruik van gaan maken. Of op de verkeerde manier ernaar gaan kijken. Daar was ik persoonlijk heel erg bang voor. Maar ik vond het fijn dat we er veel met Paul, onze docent, over hebben gesproken. Over het onderwerp, hoe we het moeten doen. Het belangrijkste daarbinnen was eerlijk zijn met elkaar over wat we wel en niet fijn vonden. Wat hielp was de sterke band tussen Lotte en mij, dus de samenwerking en veiligheid was super goed.’

Lotte hoe heb jij die veiligheid als regisseur bewaard?

Lotte: ‘Ik wist voor de studio al dat ik Isa voor de rol wilde hebben en dat wist zij ook. Dus er zat al een langere aanloop in mentale voorbereiding op de rol. We hebben toen ook veel gesprekken gevoerd erover. Ik vergeet het bijna te zeggen, want

ik vind het zo vanzelfsprekend het daar over te hebben. Daarnaast hadden we veel praktische dingen voor veiligheid, zo zaten de deuren altijd op slot tijdens een repetitie.'

Isa: 'De fotoshoot!'

Lotte: 'Ja, we hebben een fotoshoot gehad met Isa in lingerie. Deze foto's hingen in de zaal en na de voorstelling hadden we een bepaald protocol. Mensen moesten met een bepaald tempo de zaal uit en een aantal vertrouwenspersonen bleven achter om te helpen met deze foto's versnipperen. Ook zijn alle foto's van welke onedrive dan ook verwijderd.'

Isa: 'Behalve die van m'n vriend, hahaha!'

Isa, hoe was het voor jou om deze rol te spelen?

Isa: 'Ik vond het heel leuk, ik weet dat je dat eigenlijk niet mag zeggen. Maar ik had het heel erg naar m'n zin, ik had ook nog nooit zo'n personage gespeeld. Toen ik hoorde van Lotte dat ze mij misschien als speler wilde, ben ik gelijk Seksengelen gaan kijken, de documentaire. Toen pas maakte ik kennis met sekswerk, want ik wist er eigenlijk nog niet zoveel van af. Maar het enige wat ik wel had, waren enorm veel vooroordelen. Zoals dat vrouwen het ongewild deden, pooiers die mishandelen en dat vooral buitenlandse vrouwen het deden. Maar toen ik de documentaire keek zag ik eigenlijk gewoon vier sterke vrouwen die gewoon heel veel liefde hebben voor hun vak. Lotte (grapt): 'Isa zag zichzelf.'

Isa: 'Ja maar oprecht, ik herkende me er een beetje in. De liefde en de gedrevenheid om dit vak te doen. Dat vond ik heel mooi en dat kon ik makkelijk op mezelf betrekken. Kijk, ik wil geen sekswerker worden, maar wel theatermaker, actrice, docent. Dus dat ging eigenlijk heel makkelijk. En ook nog de vrouwelijke kracht die je voelt als je zo'n empowering voorstelling maakt en aan het spelen bent. Dat voelt heel goed.'

Lotte: 'Weet je wat heel mooi is? Jij zegt net 'actrice' en dan denk ik terug aan ons denkproces. En acteren is ook je lichaam verkopen, net zoals in het leger.'

Isa: 'Je voelt toch wel raakvlakken, ja. Daarom was het niet heel moeilijk om de rol naar me toe te trekken. Ook omdat ik heel veel ruimte kreeg van Lotte om te experimenteren en te improviseren. De spelvrijheid die ik kreeg, was heel fijn en opleverde veel op. Daardoor voelde het ook heel echt. En voor een acteur is het ook heel fijn om te merken dat je iets betekent voor je regisseur.'

Lotte: 'Dat is ook nog iets wat betrekking heeft op die veiligheid. We hebben die rol op maat gemaakt voor jou.'

Wat denk je dat deze voorstelling bij het publiek heeft gedaan?

Isa: 'Ik hoop persoonlijk dat het publiek zich bewuster is geworden van het onderwerp sekswerk maar ook van de vooroordelen. Vooroordelen die iedereen heeft over alles en die horen erbij. Ik denk dat het de kunst is, bij iedereen die je tegenkomt je vooroordelen er te laten zijn, maar er niet naar te handelen. Dat je blijft luisteren naar elkaar, ook naar de mensen die voor je gevoel recht tegenover je staan. Ik denk dat als we dat wat meer gaan doen met elkaar dat wereld er mooier uit gaat zien. Dus ik hoop dat het publiek dat mee heeft gekregen.'

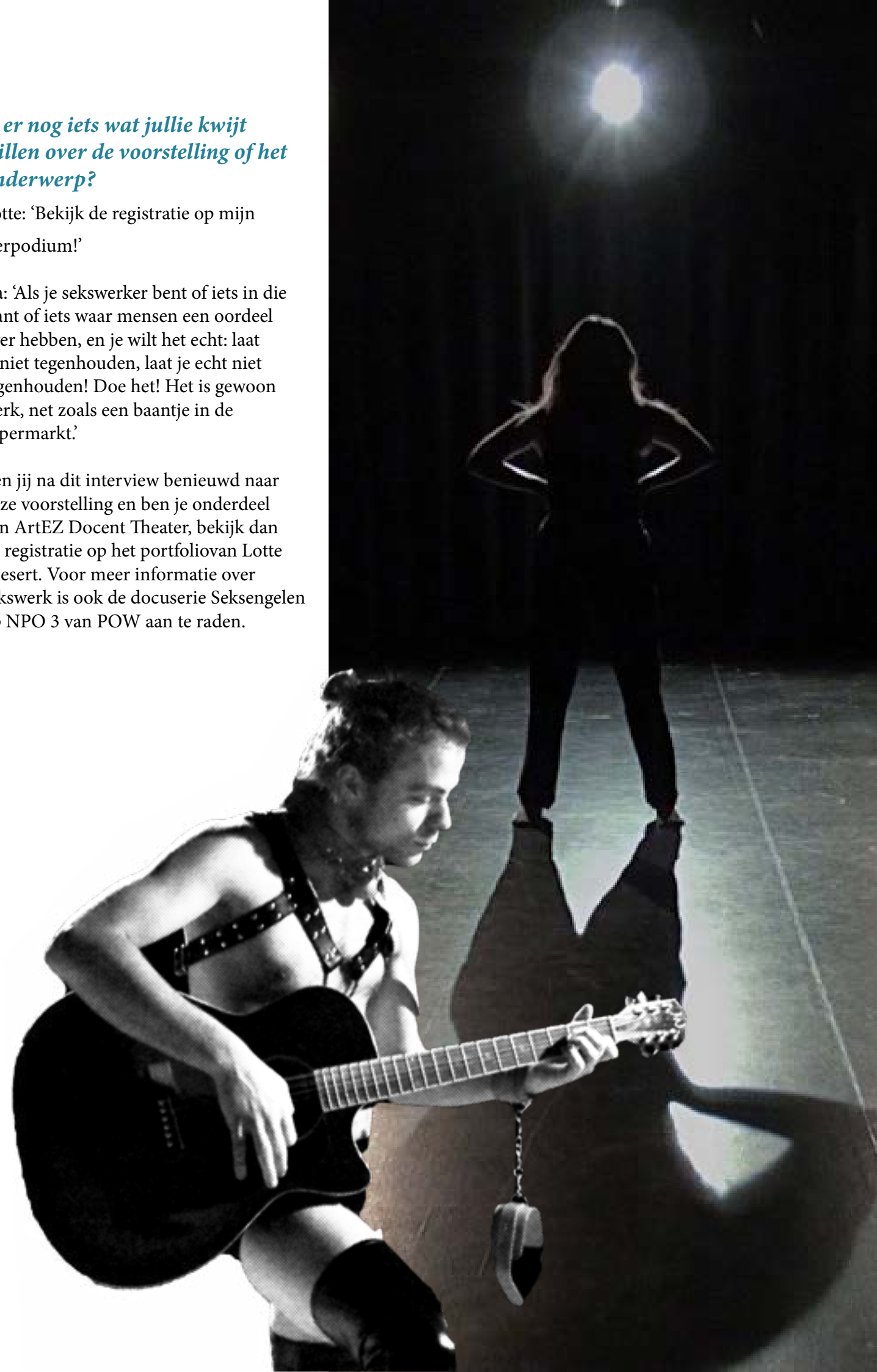
Lotte: 'Daar sluit ik me volledig bij aan. Ik denk ook dat, omdat ik deze vrouw ken, mensen gaan denken 'Wie in mijn leven leidt een dubbelleven?' En het is een ode aan hoe krachtig vrouwen zijn, althans dat heb ik teruggekregen van een toeschouwer.'

Is er nog iets wat jullie kwijt willen over de voorstelling of het onderwerp?

Lotte: 'Bekijk de registratie op mijn leerpodium!'

Isa: 'Als je sekswerker bent of iets in die trant of iets waar mensen een oordeel over hebben, en je wilt het echt: laat je niet tegenhouden, laat je echt niet tegenhouden! Doe het! Het is gewoon werk, net zoals een baantje in de supermarkt.'

Ben jij na dit interview benieuwd naar deze voorstelling en ben je onderdeel van ArtEZ Docent Theater, bekijk dan de registratie op het portfolio van Lotte Niesert. Voor meer informatie over sekswerk is ook de docuserie Seksengelen op NPO 3 van POW aan te raden.

Een poetische sneak peek

Rosa van Zonneveld

Toen ik begon met het schrijven van mijn afstudeeronderzoek worstelde ik met het vinden van een balans tussen persoonlijk en theoretisch onderzoek. Uiteindelijk koos ik ervoor om mijn onderzoek te presenteren in de vorm van essays, die de twee vormen van onderzoek combineren, en poëzie. Mijn persoonlijke onderzoek gaat over het vrouw zijn en in welke mate ik mij daarin herken of thuis voel. Het werk van Maxime Garcia Diaz en Dominique de Groen liet mij voor het eerst zien dat er ook poëzie bestaat die volledig aansluit op mijn belevingswereld. Hun werk is dan ook een grote inspiratiebron voor mijn eigen poëzie. Hier een voorproefje:

SYNDROMEN

Ze verfden de muren baker-miller pink om ons te kalmeren
Maar er groeien ogen uit de stenen en het cement begint te smelten
Met elke druppel op ons voorhoofd verliezen we grip
We hebben onszelf niet meer in de hand, vastgebonden boven onze hoofden
Met beide benen van de grond worden we opgerekt en uitgerold
We kunnen fenomenale spagaten en worden verliefd op onze therapeuten
Verblind ons tot we hallucineren aan de binnenkant van onze oogleden
Vertrouw nooit een meisje zonder vader, neem haar mee uit zwemmen
Wij zullen nooit de final girl zijn, daar hebben we de energie niet meer voor
Liever wegens lafheid geëxecuteerd dan shell shock
I love you so much, wij hebben een collectief stockholm syndroom
Wij tekenen voor ringen van maandsalarissen zodat wij die niet meer hoeven.
Wij vlechten elkaars haar en gebruiken het als touw om te ontsnappen
De tralies zijn toch maar bedacht en zo hoog is die toren nou ook weer niet
Wij blijven voor eeuwig bij jullie, we zullen wel moeten

In de doos onder het bed

Gefluister in de wandelgangen
Scooby doo omwonden pennen schrijven
doorgeefbriefjes
Uiterst zeldzame mannelijke polly pockets
Groot geld waard in de ondergrondse
speelpleinhandel

Gemalen, verpoederd en apart verpakt
In kleine roze hello kitty zakjes
Verstopt in lelli kelly zolen
En onder wc-hokjeswanden doorgegeven

Cultuur gesnoven door opgerolde
kwartetkaarten
Tranen springen in de ogen van de kleine
meisjes
Langzaamaan verplastict hun bloed en
Vergroeien hun gewrichten tot scharnieren

vergroeid en
Grijpen kunnen ze niet meer
Alleen maar bewegingsloos op elkaar liggen

Grote vlezige handen laten hen kussen
Kleden de meisjes uit en aan en uit
Borstelen de haren voorzichtig
Om ze vervolgens op te bergen in een
schoenendoos

In het donker liggen ze daar
Ze missen hun papa's
Hadden gehoopt op een nachtlampje
Beloven zichzelf nog één laatste maal af te
kicken

They're glowing, maar niet zoals het hoort
Hun haren goudblond en stro-achtig
Allemaal dragen ze dezelfde blauwe
oogschaduw en
Knippen lukt hen niet meer

Doodbang, proberen ze elkaars
handen vast te houden
Maar hun vingers zijn

Kanker op

Ik zei kanker op tegen een man die aan
me zat en toen begon hij te huilen

Dikke tranen bungelden over zijn
wang

Er liep een beetje speeksel uit de hoek
van zijn mond

Zijn kleine behaarde handen beven
terwijl hij zijn snot afveegt

Ik zeg sshh kindje het is oké

Klim maar bij me op schoot ik wieg je

Ik geef je een naam en kus je schramme
knieën

Kroel je haar terwijl ik over je bierbuikje
wrijf

De man begint harder maar rustiger te
huilen

Is in tijden niet meer zo kalm geweest

Hij voelt zich verbonden met het
universum

Begint na te denken over het eventuele
bestaan van een god

De man sabbelt zachtjes op zijn duim en
beeld zich in dat zijn tanden terug zijn
tandvlees intrekken

Hij kijkt mij aan met grote ogen

Vraagt me of ik hem naar bed wil
brengen

De man noemt mij per ongeluk mama

Lotgenoten

Mijn frontaalkwab zit onder de stretch
marks

Ik spuug draderige hiërogliefenkots

Niemand wil mijn haar vasthouden

Lange knokige vingers raken mijn
oesofagus

Ik kok tot ik buikspieren kweek

Fluistert me in mijn oor dat het
allemaal mijn schuld is

De zwartfluwelen cape houdt me warm

Bescherm me van de vuurregen

krampen in mijn rug

Ik wil niet flauwvallen maar ik ben
anemisch

Net als al mijn lotgenoten

Onze broodjes hagelslag zijn
leeggevallen

Bestaan alleen nog uit margarine
van raapzaadolie

Knieën gedragen week bont en
paarsblauw

Het wezen prikt me tussen mijn
schouderbladen

Ontcijfert mijn hersense
microgolven

Het is bloederig

vuurwerk en tandvlees
met diamanten

Ik besta uit gelijke delen

lauwe kauwgomfondue

en borrelkokend teer

Wij zijn de manische

meisjes uit je dromen

Te herkennen aan onze

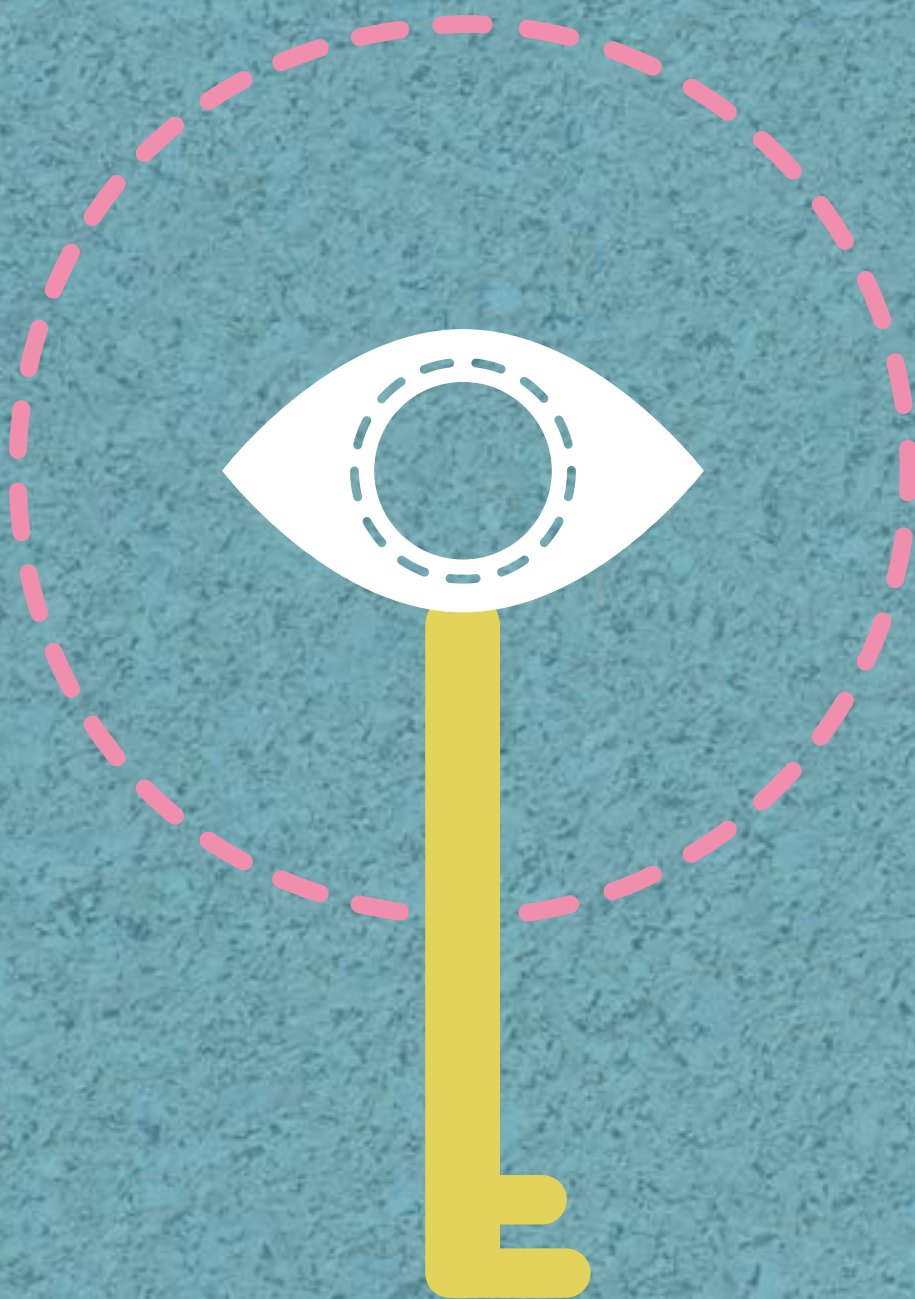
spijkerminirokjes en wapperende rode
vlaggen

Trekken op in schilden gemaakt van

onze knipperogen en gefluisterstem

Wij zijn enigma's van de bovenste plank

Mijn lotgenoten en ik

Met dank aan de Redactie:
Sophie Luiken, Thomas-Timo Bruinsma, Lela Kwakernaak, Hasse van der Veldt,
Gwen van Beersum, Femke Posthouwer en Caroline Barmantlo

Illustratie: Femke Posthouwer

Human Presence (Editie 09-05-2022)